

Publicerad 2010-10-24 18:27 av Anna Andersson

Saknar dig så...

*

Den gula BMW:n sladdar in på gårdsplanen.

"Ska ni hänga med på en tur" frågar han.

Jag avböjer, men du kan inte komma i bilen fort nog.

En fabriks ny BMW, den går nu inte ens att bogsera bort, den ligger där på sidan i diket, ni skulle bara ut och provköra.

Testa vad den gick för, och nu går den inte alls.

Du ligger här framför mig på en sjukhus brits.

Dom har tänt ett ljus för dig, din kropp är täckt av vita lakan din hud är kall.

Du andas inte mera, du är död.

Jag kan inte gråta, alla andra gråter.

(Jag tröstar dig, du gråter och jag håller om dig.)

Vi står här inne tillsammans, mina händer stryker utanpå dom vita lakarna, jag känner din sargade kropp.

Dina armar är brutna, dina ben är krossade, du levde i ambulansen sa dom.

Jag kan inte ens föreställa mig den smärta och rädsla som du måste ha känt innan du försvann bortom gränsen.

Ditt ansikte är täckt, man ser bara nedre delen av din näsa och din haka, ditt röda skägg.

Jag skrattar och smeker dig på kinden, lägger handen på din bröstorg men kan inte känna ditt hjärta slå, det är förevigt tystat.

Din skalle är krossad. "för eran egen skull så ta inte undan lakanet som täcker hans ansikte" sade sköterskan.

Min hand smeker din panna som inte längre finns det känns onaturligt.

Jag saknar dig så.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Andersson med Poeter.se id #10747 innehar upphovsrätten